

Rómeó és Júlia nincs többé.
Vajon velük együtt **a szerelem** is sírba szállt?

Still
STAR-CROSSED

veronai szerelmesek

fine
selection

MELINDA TAUB

MELINDA TAUB

Still

STAR-CROSSED

veronai szerelmesek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Személyek¹

A Montague-ház tagjai

Lord Montague, az ideiglenesen békét kötött két viszálykodó ház
egyikének feje

Lady Montague, Montague felesége

Benvolio, Lord Montague unokaöccse, Rómeó barátja

Orlino, Truchio és Marius, Montague ifjak

A Capulet-ház tagjai

Lord Capulet, az ideiglenesen békét kötött két viszálykodó ház
egyikének feje

Lady Capulet, Capulet felesége

Rozalin, Lord Capulet unokahúga, Rómeó egykori szerelme

Livia, Lord Capulet unokahúga, Rozalin húga

özvegy Vitruvio hercegné, Lady Capulet anyja, Lord Capulet ro-
kona, Rozalin és Livia gyámja

Gramio, Valentin és Lucio, Capulet ifjak

A veronai uralkodóház tagjai

Escalus, Verona hercege

Izabella, Aragónia hercegnéje, Escalus húga

Don Pedro, Aragónia hercege

¹ A fordítás során Nádasy Ádám *Rómeó és Júlia*-fordítását vettem alapul. (A fordító megjegyzése)

Az elhunytak

Júlia, Capuleték lánya, Rómeó szerelme

Rómeó, Montague-ék fia, Júlia szerelme

Párisz, ifjú gróf, a herceg rokona

Tybalt, Júlia unokatestvére

Mercutio, Rómeó és Benvolio barátja, a herceg rokona

Egyéb személyek

Lőrinc, ferences szerzetes

Lucullus, Vitruvio hercegné intézője

Penlet, a herceg kancellárja

Júlia dajkája

Tuft, lovász

egy sírásó

veronai polgárok, férfiak és nők a két házból, álarcosok, fáklyavivők, apródok, őrök, éjjeliőrök, szolgák és kísérek

1. RÉSZ

*Jöszte hát, jöszte hát halál,
S gyász ciprusban adj át a földnek;
Lelkem, tova szállj, tova szállj:
Egy szép, kegyetlen lányka ölt meg.²*
– VÍZKERESZT VAGY AMIT AKARTOK –

² Lévay József fordítása.

A NYÁRI NAP SUGÁRA ÉGETETT.

Beköszöntött a nyárutó Veronában, a nap csak úgy perzselt. A vakító fény visszaverődött a macskakövekről, a koldusok felsziszszentek, ahogy a kockakövek meg-megégették koszos, meztelen talpukat. E piacnapon a hőség nem kímélte a kereskedőket sem, csak úgy csorgott a nyakukon a veríték. No és az előkelő családok? Ők bizony behúzódtak kőből emelt hús otthonukba, ahol a borospincék elég mélyen feküdtek ahhoz, hogy enyhülést hozzanak, ám amikor naplemente után az utcára merészkedtek, továbbra is fojtogatóan fülledt volt a levegő.

A tikkasztó hőség térdre kényszerítette Veronát. Vajon emiatt jártak lakói lehajtott fejjel? Emiatt ereszkedett csend a máskülönben nyüzsgő városra, ezért suttogtak az emberek kettesével-hármasával, mielőtt eltűntek az árnyat adó kapualjakban?

Vagy a halál miatt?

Rengeteg vér folyt azon a nyáron. Az utcákon minden áldott éjjel lábdobogás és pengék csattogása hallatszott. Az emberek döbenten adták szájról szájra az elhunytak nevét. Mercutio. Tybalt. Párisz. Rómeó. Júlia.

Kicsivel több mint két hét telt el azóta, hogy a város legdélecebb ifjai felhagytak egymás öldöklésével. A két nagy ház – a Montague

és a Capulet – tagjait lesújtotta, hogy oly sokan elhunytak övéik közül, ezért megesküdték, hogy véget vetnek a vérontásnak. Lord Montague három nappal korábban leplezte le ősi ellenségének szánt ajándékát baráti közeledésének bizonyítékaként.

A szobrot egy gyönyörű, fiatal nőről mintázták, aki épp csak ki lépett a kislánykorból. Színaranyból készült, és egy olyan nő sírja fölött magasodott, akivel Lord Montague egy szót sem váltott életében. Legádázabb ellenségének egyetlen gyermeke, öt napig saját fiának a felesége. Júlia, Capuleték leánya.

Lord Montague csodálatos műalkotást állíttatott elhunyt menyé emlékére. E hajnalon a napsugár felragyogott aranyarcán. A temető üres volt, de ha járt is volna arra egy teremtett lélek ilyentájt, biztosan nem kerülte volna el figyelmét a szobor arcán művészien megörökített szomorúság, amellyel szerelmének, Rómeónak a temetőkapu másik oldalán álló szobrára tekint. Bizonyára a talapzatba vésett, Júlia korai halálára emlékező szép gyászversen is elidőzött volna a látogató tekintete.

És ahogy a nap első sugarai csókot leheltek Júlia mozdulatlan alakjára, a látogató tekintete biztosan megakadt volna a fekete festékkel a szobor arcára mázolt SZAJHA szón is.

– A GYÁSZRUHÁDAT ÖLTSD FEL, Ó, LEGOTT!

Rozalin kisasszony kifújta egy barna tincset az arcából. Úgy érezte, legalább századjára lengeti meg a fekete ruhát a huga orra előtt.

Livia elfintorodott, és kitért Rozalin elől.

– Muszáj gyászruhát öltönnünk, nővérem? Biztosra veszem, hogy unokatestvérünk, Júlia nem kívánna ilyet tőlünk.

Rozalin feladta a reményt, hogy elkapja Liviát, inkább lerogyott a húga ágyára.

– Csak nem beszéltél vele, húgom? Tán szelleme suttogva szólított a sírból?

Livia felnevetett, és kikapta a nővére kezéből a fekete ruhát. A földre hajította, és táncra perdült rajta. Amikor csak alkalma nyílt rá, Livia séta helyett inkább az udvarban divatos tánc lépéseket gyakorolta.

– Úgy bizony! Amikor elhaladtam a Capulet-kripta mellett, suttogva szólt hozzám a szelleme: „Kedves kuzin, ne öltözzetek rút feketebe érettem! Inkább emlékezzetek rám vidáman, mintsem csúf fekete gyászruhában, amely alatt a Capulet-ház minden férfi ja és asszonya verejtekben úszik a rekkenő nyári hőségben. Továbbá rád kívánom hagyni korall karkötőmet.”

– Kuzinunk beszédes szellem. – Rozalin felvette a ruhát a földről, és kisimította ráncait. – Nem meglepő, hisz’ életében is az volt.

A testvérek pillantása találkozott a tükörben. Livia egy félfordulat közepén megdermedt. Jókedve egy pillanat alatt elillant, mint a szélnek eresztett fátyol.

Niccolo Tirimo elárvult leányai nemigen sírtak. Ez csekély számú közös jellemvonásuk közé tartozott. A tizenöt éves Livia sokat nevetett az elmúlt hetekben. Egy kívülálló úgy hihette volna, hogy érzéketlen, ám nővére jól ismerte. Livia rémületében nevetett sokat.

A tizenhét éves Rozalin számára sok fejfájást okozott a véron-tás. Ismét lüktetni kezdett a halántéka, ahogy Livia tágra nyílt, el nem hullajtott könnyekkel teli szemét figyelte a tükörben, és gondolatban sorra vette az elhunytakat. A víg Mercutióval, akiért a veronai hölgyek fele epekedett, Tybalt kardja végzett. Unokatestvé-rük, Tybalt, a Capulet-ház hölgyeinek ádáz védelmezője, Rómeó

pengéjétől lelte halálát. Párisz gróf, a herceg rokonának vérével szerelme sírboltjának bejáratánál itta be a föld. Rómeó, az ifjú Lord Montague. És Júlia, a Capulet-ház bimbózó rózsaszála.

Rozalin nem azt a bájos hajadont gyászolta, akit Verona népe. A város egy gazdag, gyönyörű és fiatal örökösnot siratott, Rozalin azonban másvalakire emlékezett – a kezébe simuló nyirkos kezecskére; a vékonyka hangra, amely arra kéri, lassítson, hogy Júlia rövid lábcskái ellenére tarthassa vele a tempót; a felhőtlen vidámságra Júlia szemében, amikor kifejezetten pimasz csínyet követtek el. Amikor Rozalin fiatalabb volt, sok időt töltött nagybátyja egyetlen gyermekének társaságában. Habár Júlia jó pár évvel fiatalabb volt Rozalinnál, a határozott Capulet-örökös az idősebb leányok társaságát kereste, és Rozalin képtelen volt nemet mondani neki. Szerencsére Júlia vidám, nyíltszívű gyermek volt, így a társasága nem jelentett terhet. Rozalin édesanyja, Lady Katherina, Verona hercegnéjének, Máriának az udvarhölgye volt, és gyakran magával vitte leányait és unokahúgát a palotába. Júlia, Livia, Rozalin s a hercegné leánya, Izabella, játszótérre változtatták a palotát.

A palotában és a Capulet-házban féktelen hancúrozással töltött órák voltak Rozalin életének legboldogabb pillanatai, no meg azok, amikor borsot törtek Izabella bátyjának, Escalusnak az orra alá, vagy amikor az örületbe kergették Júlia dajkáját. Akkor még éltek a szülei. Édesanyja Lord Capulet húga volt, atyja pedig egy nyugati partvidékről származó nemes. Rozalin és Livia családja nem volt oly előkelő, mint fiatalabb unokatestvérüké, Júliáé, ám megbecsült tagjai voltak a felsőbb veronai köröknek.

Azonban Rozalin tizenegy éves korában atyja elhunyt, és onnantól rosszra fordult a lány sorsa. Úgy tűnt, a gondtalan gyermekkorában messze járó balszerencse a következő években sújtott le rá.

Mivel édesapjuknak nem született fia, földjei és vagyona nagy része egy távoli rokonra szállt, a lányok és édesanyjuk pedig igen nehéz helyzetbe kerültek. Nem sokkal ezután Mária hercegnő szülés közben elhunyt, s csecsemője is halva született. Izabellát a szicíliai királyi család gondjaira bízták, így a Rozalin családja és a palota közötti szoros kötelék megszakadt. Rozalin édesanyja sosem dolgozta fel a férje elvesztését, és alig két évvel később követte is őt a sírba. Hol volt már az az idő, amikor Rozalin és a családja úri házban lakott a város közepén, és húgával éppoly tehetős és előkelő ifjú hölgyeknek számítottak Veronában, mint szívüknek kedves pajtásaik! Rozalin és Livia Lady Capulet édesanyjánál talált otthonra, aki házasság révén lett a lányok nagy-nagynénje. Vitruvio hercegné birtoka a város szélén terült el, de időnként olybá tűnt, mintha egy másik földrészre költöztek volna. A becsvágyó Lord és Lady Capulet többé nem tartotta méltónak őket arra, hogy leányuk játszópajtásai legyenek, ezért gyakorlatilag száműzték unokahúgaikat a házból. Ettől kezdve Rozalin és Livia évente csupán néhány alkalommal látta Júliát ünnepségeken, és általában olyankor is csak távolról.

Abban a nehéz időszakban Rozalin meggyászolta Júliát. Addigra már megbirkózott a haragjával és a magánnyal, megtanulta, hogyan enyhítse a zokogó Livia bánatát, aki túl fiatal volt még ahhoz, hogy megértse, többé miért nem hívja meg őket látogatóba a barátnejük. Ám Rozalinnak leginkább attól hasadt meg a szíve, hogy rá sem ismert az ifjú hölgyre, aki a Capulet-sírboltban tört mártott magába.

Rozalin felsóhajtott, végigsimított az ablakpárkányon, és hagyta, hogy a kedves, elkényeztetett gyermek Júlia képe elhalványuljon az emlékezetében. A testvérek az őket ért balszerencse ellenére meglehetősen jó módban éltek. Egy apró, szerény faházban laktak

Vitruvio hercegné birtokának végében, és a nagy-nagynénjük nem sok figyelmet szentelt elszegényedett gyámleányainak, gyakorlatilag a sorsukra hagyta őket. Rozalin nem bánta, hogy a Capulet-ágról való rokonuk elhanyagolja őket – a nyáron történtek ékesen bizonyították, hogy a Capulet-házhoz tartozni egyszerre áldás és átok. Édesanyjuk halála után egy tehetős messinai kereskedő vette bérbe egykori otthonukat, méghozzá meglepően tekintélyes összegért, így Liviának és Rozalinnak volt miből megélnie és hozományt gyűjtenie házasságkötés esetére. Legalábbis Livia esetében, ugyanis Rozalinnak némiképp más tervei voltak a saját jövőjére nézve.

Rozalin soha, egyetlen szóval sem említette a családjának, de a Júlia halála miatt érzett bánata éppoly mély volt, mint Júlia Montague szerelme iránti gyásza. Ahányszor csak eszébe jutott Rómeó, olyan erős hullámokban tört rá a büntudat, hogy azt kívánta, bár eltörölné őt a föld színéről.

Elég! – korholta magát dühösen. *Tudod jól, hogy nem menthetted volna meg Rómeót. Egyiküket sem.*

Csakhogy ez nem igaz. Egész Verona tisztában volt vele, hogy legalább egy férfit megmenthetett volna. Ugyanis mielőtt Rómeó beleszeretett Júliába, Rozalinnak udvarolt. És most a kedves, szerelemittas fiú halott.

A HERCEG EGY SEBES LOVON SUHANT.

Escalus zekéje a hátára tapadt a verejtéktől. Érezte, hogy a csődöre, Venitio minden erejét megfeszíti, mégsem állt meg, nem is lassított, miközben Verona falai fokozatosan a távolba vesztek a háta mögött. Naponta lovagolt a környéken, ez volt az egyetlen kedvtelése,

amelyből még e vészterhes időkben sem engedett, és mostanában olybá tűnt, egyre messzebbre kell vágtatnia, hogy ne érezze fojtogatónak a várost.

Aznap reggel remegve riadt fel, rémálmában a város megboldogult uralkodói az ágyánál gyűltek össze, és azzal vádolták, hogy kudarcot vallott, amiért nem sikerült megakadályoznia a veronai ifjak halálát. Az álom egész nap kísértette, elméje egyfolytában ellenérveket hozott fel a vádaskodó ősökkel szemben. *Megpróbáltam megállítani őket, ám túl régóta tartott már viszálykodásuk. De végül sikerült véget vetnem neki.* Igyekezett arra gondolni, hogy ő bírta rá a Montague- és a Capulet-házat, hogy emeljenek szobrot egymás gyermekei emlékére. Ott volt három nappal ezelőtt, amikor a két lord kelleetlenül, de határozott összefogással leleplezte Verona népe előtt a szobrokat – az aranyból készült gyönyörű Rómeót és Júliát, akik immár mindörökre együtt lehetnek. Augusztus első napja volt, a búza aratásának ünnepét, a lammast ülték, és Júlia atyjának hangja el-elcsuklott gyermeke hasonmására tekintve, mivel leánya aznap töltötte volna be tizennegyedik életévét. Lord Capulet hangozatosan és eltökélten békét ígért, ahogyan az öreg Montague is. Ám úgy tűnt, még ez sem elegendő, Escalus egyre csak atyját látta maga előtt, amint csalódottan ráncolja a homlokát.

Most már késő keseregni. Mindkét ház ígéretet tett, hogy véget vetnek az erőszaknak, ő pedig minden erejével azon lesz, hogy betartassa velük adott szavukat, főképp annak fényében, hogy egy hitvány semmirekellő már beszenyezte Júlia emlékét. Bármennyire vágyik is arra, hogy minél messzebbre vágtasson, és mindörökre maga mögött hagyja Veronát, kötelessége a várost szolgálni.

Egy sóhaj kíséretében könnyed ügetésre fogta Venitiót. A ló nyihogva elégedetlenkedett, ugyanis még Escalusnál is jobban szeretett

vágtázni. A fák hosszú árnyékokat vetettek az útra, melynek porát narancssárgáról sötét vérvörösre színezte a késő délutáni napsütés. Nemsokára lemegy a nap, ideje visszatérni a városba. De amint a herceg megfordította volna a lovat, egyre gyorsabban közeledő porfelhőt vett észre az úton. Vajon mi lehet az...?

Csak nem...?

Escalus vágátára fogta a készséges Venitiót. Ahogy a porfelhő közelébe értek, egy hintó körvonala sejlett fel, körülötte hat alaposan felfegyverzett lovassal. A kocsis Escalus közeledtére egy kiáltással lefékezte a lovakat.

– Megállj! – szólította meg Escalust a kíséret parancsnoka. – Barráttal vagy ellenséggel van dolgunk?

A férfi feltehetően nem e vidékről származott. Bár Escalus a napi lovagláshoz egyszerű öltözéket viselt, a városban és környékén élő alattvalói ismerték az arcát. Már épp nyitotta a száját, hogy közölje, ki ő, amikor kinyílt a hintó ajtaja, és egy magas, karcsú nő bukkant elő. Gazdagon díszített ruhát viselt, aranyló haja a veronai körökben ismeretlen divat szerinti fonatban koszorúzta fejét, ám a mosolya annyira hasonlított Escaluséra, mintha a tükörképét látta volna.

– Nyugalom, jó parancsnokom! – szólalt meg a hölgy. – Ő a bátyám. Örülök, hogy látlak, Escalus.

– Én úgyszintén, Izabella. – A herceg a hintóhoz lépett, hogy lesegítse a hűgát a kocsiról, majd magához ölelte, és érezte, hogy a saját szája is az utóbbi időben szokatlan mosolyra húzódik. – Még jó pár napig nem számítottam jöttötökre.

– Gyors tempóban haladtunk Messinától, miután férjjuram barátait meggyőztem, hogy engedjenek utamra. Alig vártam már, hogy hazatérhessek! – A hölgy boldogan felkacagott. – Verona! Távozásom óta vágytam viszontlátni. Rendezhetnél egy ünnepséget

a tiszteletemre, Escalus, hogy viszontláthassam régi barátainkat. – Escalus mosolygott, de nem felelt, ezért Izabella fürkésző pillantást vetett rá. – Remélem, nem érkeztem túl korán.

Escalus megrázta a fejét.

– Egyáltalán nem. Látogatásod volt az egyetlen jó hír az elmúlt két hétben.

Izabella összevonta a szemöldökét.

– Miért? Mi esett meg a mi szép városunkban?

Escalus a távolba révedt.

– Túl gyászos történet ez egy megfáradt utazónak. De hol marad felséges urad?

– Don Pedro, jámbor, kedves és erényes férjem, Messinában maradt, hogy tiszteletét tegye barátainál. De kérlek, ne próbáld meg elterelni a szót! Mi történt, Escalus?

A herceg feljajdult. Lehet, hogy a húga felnőtt, és hercegné lett belőle, de nem sikerült levetkőznie azt a bosszantó szokását, hogy a bátyját kellemetlenül érintő témák megvitatását forszírozza.

– A Montague- és a Capulet-házról van szó.

Izabella az égre emelte tekintetét.

– Csak nem egy újabb utcai csetepaté?

Escalus elfojtott egy keserű nevetést a vérfürdő ily jellemzése halatán.

– Többek között. Jöjj, lovagolj velem, és elmondok mindent!

Izabella emberei hátast hoztak neki, amire Escalus felsegítette. Poroszkálva indultak meg a város felé, Izabella őrei és hintója kíséretében.

– Mondd, húgom, emlékszel még a kis Júliára? – kérdezte a herceg.

Izabella bólintott.

– Rozalin fiatal unokahúgára gondolsz, nemde? Lord Capulet leányára.

Nem sokan utaltak volna Lord Capulet szeme fényére Rozalin unokahúgaként, ám a Tirimo-ház Rozalinja Izabella bizalmas barátnője volt gyermekkorukban, Rozalin édesanyja pedig udvarhölgy a palotában. Escalus maga is sok időt töltött Rozalin társaságában, amíg el nem küldték világot látni – atyja ugyanis úgy vélte, az lesz a legjobb, ha mindkét gyermeke távoli udvarokban nevelkedik és művelődik, hogy jobban megismerjék a Veronán kívüli világot. Egy-két rövid látogatást leszámítva Izabella nem sokszor fordult meg Veronában az elmúlt hat évben, így a viszály legvéresebb időszakáról sem volt tudomása. Escalus maga is ritkán találkozott Rozalinnal manapság. Négy éve, amikor atyja meghalt, és Escalus hazatért, hogy megkoronázzák, a vidám, éles eszű kislány helyett komoly, elárvult hajadon fogadta, Escalust azonban túlságosan lefoglalták hercegi teendői ahhoz, hogy idejét gyermekkori pajtásokkal múlassa.

– Igen, őrá. Júlia elhunyt.

– Elhunyt?

– Igen. Három héttel ezelőtt, július közepén ismerte meg Rómeót, Lord Montague fiát és örökösét. Úgy hírlik, titokban összeházasodtak.

Izabella szeme elkerekedett.

– Egy Montague ifjú elvett egy Capulet leányt? Bölcsen tették, hogy hallgattak róla.

– Igen. – Escalus állkapcsa megfeszült. – Azonban minden más szempontból meggondolatlanok és oktalanok voltak. Szenvedélytől fűtött bolondok. Júlia unokatestvére, Tybalt nem szívelhette

Rómeót és barátait, ezért párbajra hívta őt az utcán. Rómeó barátja állt ki az ifjú Montague helyett, akivel Tybalt kardja végzett.

– Rómeó barátja? Minden bizonnyal egy másik Montague.

– Nem, húgom. – Escalus közelebb terelte lovát a hűgáéhoz, hogy tenyerét Izabella kézfejére tehesse. – Mercutio volt az.

Izabella hirtelen megrántotta a kantárszárát.

– Ó, szent egek! Mercutio? A rokonunk?

– Sajnálatos módon, igen.

– Remélem, nem hagytad futni a gyilkosát, bátyám.

– Nem volt érkezésem megbüntetni, ugyanis miután Tybalt megölte Mercutiót, Rómeó azonnal kardélre hányta.

Izabella keze megfeszült a gyeplőn. Csodaszép mosolya eltűnt, szemöldökét gondterhelten összevonta. Mily kegyetlenül sújt le Verona keserősége azokra, akiket eddig elkerült!

– Helyes.

– Izabella! Megtiltom, hogy így beszélj! Verona lakóinak meg kell érteniük, hogy csak az uralkodó ítélkezhet...

– A pokolba az uralkodói ítélkezéssel! – szájalt Izabella. – Most már hercegné vagyok, Escalus, így semmit sem tilthatsz meg nekem. Ha az ifjú Rómeó megbosszulta Mercutio halálát, úgy köszönettel tartozom neki.

– Ebben a világban már nem teheted meg. Számúztam őt Veronából, amiért részt vett a vérontásban, így hát távozott a városból, hátrahagyva ifjú feleségét otthonában. Azonban Júlia mit sem sejtő szülei elrendezték leányuk Párisz gróffal kötendő házasságát. – Izabella megborzongott. Párisz gróf is a rokonaik közé tartozott. – Igen, e szomorú történet sok nemes lélek vesztét okozta. Hogy elkerülje e házasságtörő cselekedetet, Júlia egy ferences baráthoz fordult

segítségért, magát halottnak tetteve akart elmenekülni, és szerelme nyomába eredni.

– Júlia eljátszotta a halálát?

– Igen. A barát olyan italt adott neki, melytől Júlia olyan mély álomba zuhant, mintha kiszállt volna belőle az élet. Nagy szomorúsággal helyeztük végső nyugalomra ősei sírboltjában, ahol szerelmével találkoznia kellett volna, ám Rómeóhoz sosem jutott el az üzenet, csak arról értesült, hogy Júlia halott. Rómeót visszatérvén már csak Júlia holtteste fogadta, legalábbis ő úgy hitte, ezért végzett magával. Ezután Júlia felébredt, halva találta Rómeót, és azonos mód követte őt a túlvilágra.

Izabella kővé dermedt a nyeregben, és tágra nyílt szemmel meredt az előtte magasodó városfalakra. Keze megrándult a gyeplőn, mintegy jelezve, már nem biztos, hogy meg kívánja látogatni szülővárosát.

– Édes istenem, hiszen ez szörnyű! Gondterhes időt választottam a hazatérésre. Azok a fiatal életek... Kérlek, mondd, hogy legalább Párizs unokatestvérünk kimaradt mindebből!

Escalus megrázta a fejét.

– Rómeó végzett vele Júlia sírjának bejáratánál.

– S mindez három hete kezdődött, azt mondd?

– Úgy valahogy. Legjobb tudomásom szerint Rómeó és Júlia Lord Capulet bálján találkozott július tizennegyedik napján, és egy héten belül összeházasodtak, majd elhunytak.

– És most? Békét kötött egymással a két ház?

Escalus kétkedőn megvonta a vállát.

– Ha hinni lehet a szóbeszédnek. A gyásztól sújtott szülők megesküdtek, hogy gyermekeik halála miatt a viszály írmagja sem

maradt bennük. Még szobrot is emeltek a szerelmesek emlékére sírjuknál.

Izabella éles pillantással fürkészte fivérét.

– De te kételkedsz esküjünkben.

– Ha generációk során nem sikerült gyógyírt találni a gyűlölködésükre, akkor egy gyilkosságokkal teli nyár vajon segít? Lord Montague és Lord Capulet szándéka nemes, azonban házaik ifjai nem hallgatnak rájuk, éjjel-nappal kezüket a kardjukon nyugtatva róják az utcákat. Csupán idő kérdése.

– Te is tudod, hogy ez nem így működik. Nem kívánsz alkalmat biztosítani nekik arra, hogy vezekelhessenek?

– Sokkal nagyobb a valószínűsége annak, hogy további alattvalóim lemészárlásával rácaffolnak majd a bizalmamra. – Escalus a fejét ingatta. – Nem, szép szobroknál több szükségeltetik ahhoz, hogy békét teremtsék a városomban.

– A városodban... Úgy beszélsz, mint atyánk.

– Atyánk a halála napjáig fenntartotta a békét.

– Úgy-ahogy. Atyánk uralma alatt is bőszen kaszabolták egymást Capuletek és Montague-k. Mit kívánsz tehát tenni?

Escalus felsóhajtott, egyik kezével végigsimított verejtékben úszó szemöldökén.

– Attól tartok, még nem tudom.

– Nem tudom elhinni, hogy a kis Júlia ily meggondolatlan volt – mondta Izabella. – Rozalin sosem viselkedett volna így. Barátnőim közül ő a legbölcsebb. Ha Rómeó Rozalint szerette volna, mindez nem történt volna meg.

– Az igazat megvallva... – Escalus nem fejezte be a mondatot. – Ó, hát persze!

Izabella értetlenül pislogott.

– Persze mi?

– Most nincs idő elmagyarázni. Izabella, téged a mennyországból küldtek! – Sietve megszorította húga kezét. – Tüstént vissza kell térnem a városba.

Escalus a gyeplőt megrántva Verona falai felé ösztökélte Venetiót.

– Hová mész ily sietve? – kiáltott utána Izabella.

– A Capulet-házba – szólt vissza fivére a válla felett.

– FELÖLTÖM ÉN EZ ÁTKOZOTT RUHÁT!

Livia kikapta az utálatos fekete ruhát Rozalin kezéből. Nővére hitetlenkedve meredt a hűgára.

– Valóban?

– Igen, és remélem, hogy ettől eltűnik arcodról ez a kifejezés, mert úgy nézel ki, mintha valami kellemetlen szagot éreznél. – Livia lábujjhegyre állt, és kislányos, cuppanós csókot nyomott a nővére arcára.

Rozalin nagyot nyelt, és egy öleléssel viszonzta húga szeretetmegnyilvánulását, mire Livia meglepetten felsikkantott. Bár Rozalin bánkódott Rómeó halála miatt, mégis megkönnyebbülést érzett, hogy ő és Livia sértetlenül átvészelték a nyarat. Más fordulatot is vehettek volna az események, ha Rozalin viszonzza Rómeó érzéseit. Ilyesfajta katasztrófától rettegett, ezért kosarazta ki a fiút. Úgy tűnik, unokahűgában, Júliában nem volt meg ez a fajta elővigyázatosság.

– Jaj, Rozalin, még megfojtasz!

Nővére gondterhelten ráncolta a homlokát. A visszatartott könynyektől csak még jobban sajgott a feje. Vajon milyen érzés lehet olyan kétségbeesetten szeretni valakit, hogy hidegen hagy, mit tesz a halálad a családdoddal? Az ilyen szerelmet költők éneklék meg versben, ám Rozalin nem álmodozott hasonlóról.

Vajon mi lett volna, ha fogadja az álmodozó tekintetű ifjú Montague közeledését, aki a tavasz elején kezdett udvarolni neki? Vajon mi történt volna, ha enged a fiú ostromlásának, ha nem csukja be előtte az ajtót, ha nem utasítja el komoly és szép szonettjeit, ha nem küldi vissza ajándékait?

Rozalin nem volt szerelmes Rómeóba, de nagyon is kedvelte. Ajkán mindig mosoly játszott, sosem élt vissza a rangjával, két barátjával együtt jól ismerték őt a városban, és még családja ellenségei is – vonakodva bár, de – elismerték, hogy feddhetetlen ifjú. Nem sok veronai hajadon utasított volna vissza egy ilyen kérőt. Csakhogy Rozalin nem kívánt nőül menni senkihez, ezért nem esett nehezére megkeményítenie a szívét Rómeó sóvárgásával szemben.

Ha nem így tett volna, hanem elfogadja és viszonzza a szerelmét, vajon békésen egybekelhetek volna? Rozalin nem Lord Capulet egyetlen leánya, mint szegény Júlia volt. Rozalin és Livia csupán unokahúgai, a családnevük sem Capulet, hanem Tirimo. Akkor talán a halottak még mindig élnének.

De büntudata ellenére is érezte, hogy sántít az érvelése. A veronaiak szemében ő is Capulet. Nagyon valószínű, hogy mindkét család ifjai halottak lennének így is, úgy is, csak ebben az esetben Rozalin szunnyadna a családi kriptában.

Végül mosolyogva elengedte Liviát, aki felkapta a fekete ruhát, maga elé tartotta, és az orrát ráncolva önfeláldozó sóhajt hallatott. Rozalin a mennyezetre emelte a tekintetét.

– Csupán pár hétig kell viselned.

– Addigra megöregszem. – Livia levetette fehér lenvászon ruháját, és a padlóra pottyantotta. – Rajtad azonban jól mutat. Olyan jól áll neked a fekete, hogy falkába verődött udvarlóid még hevesebben loholnak majd a nyomodban.

Rozalín a fejét ingatva hallgatta Livia csacsogását. Tagadhatatlan, hogy volt benne igazság. Habár mindkettejüket Verona szépségei között tartották számon, a két testvér nem is különbözhetett volna jobban. Livia atyjukra ütött szép, mézszőke hajával, nagy kék szemével és hófehér bőrével. Az ilyen orcát szonettekben éneklük meg, gondolta Rozalín, de a fekete valóban nem illik a bőrszínéhez. A ruhát maga elé emelő Livia tükörképe olyan sápadtnak tűnt, mintha bármelyik pillanatban elhalványulhatna.

Rozalín a szöges ellentéte volt. Minden porcikájában a Capuletekre ütött, pont, mint az édesanyja. Karcús és nyúlánk a Capuletekre jellemző zöld szemmel, olívbarna bőrrel és dacos, rózsás ajakkal. Elképesztően sűrű barna haját hátratűzve hordta, de mint általában, pár makacs tincs most is kiszabadult, és keretbe foglalta az arcát. Egykedvűen nyugtázta, hogy saját fekete ruhája valóban még jobban kiemeli a szépségét.

Gyönyörű volt. Felesleges szerénykedni, gyermekkora óta mindenki ezt hajtogatta körülötte. De ugyan mi haszna származik belőle? Ha teheti, helyet cserélt volna a legcsúnyább veronai lánnyal. Júlia is gyönyörű volt.

Rozalín lehajolt, és felvette Livia ledobott fehér ruháját.

– Azt hiszem, igazad van – mondta. – Mindennap a temetőben kellene mutatkoznom gyászruhámban. Mielőtt kilépnék a temetőkapun, már legalább tízen tennének házassági ajánlatot.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Livia felhorkant, és megpróbálta kikapni a nővére kezéből a ruhát, de Rozalin elrántotta előle, és maga elé tartotta. Úgy pukedlizett, mintha egy délceg ifjú állna előtte.

– Jó uram, örömmel leszek a felesége – mondta, kitérve Livia elől –, de csak akkor, ha megígéri, hogy férjhez adja az én szegény, házasságra alkalmatlan húgocskámat, Liviát.

Livia játékos, felháborodott sikkantást hallatva megiramodott a nővére felé, ám a hosszú lábú Rozalin könnyedén, kacagva eliszkolt előle. Kergetőzés közben elhagyták Livia szobáját, és a lépcsőn leszaladva a házikó előszobájába jutottak.

– Nincs esetleg egy dongalábú féltestvére, jó uram? Vagy egy nyúlszájú szolgálója? Olyasvalaki, aki el tudja viselni, ha a feleségének nem áll jól a fekete...

Rozalin olyan hirtelen torpant meg, hogy Livia majdnem beleszaladt. Nagynénjük intézője állt az ajtóban.

Rozalin általában nem sok figyelmet szentelt Lucullusnak. Termetes, csendes férfi volt, úgy tűnt, csak az élteti hogy teljesítse Vitruvio hercegné utasításait. Ő és a többi szolgáló csak a legszükségesebbeket tette meg Rozalinért és Liviáért, és mindig hívatlanul toppantak be a kis ház ajtaján. Rozalin úgy vélte, azért, hogy emlékeztessék őket, ez nem az otthonuk, ők csupán a kegyes hercegné által megtűrt vendégek. Az özvegy csak tetőt adott a fejük fölé, minden más kiadást a lányoknak kellett kigazdálkodniuk szűkös bevételükből, ám úgy tűnt, a személyzet elhatározta, hogy folyton a testvérek orra alá dörgöli az alamizsnaként kapott segítséget. Bár Lucullus keveset szólt, Rozalin állandó rosszallást olvasott ki a szeméből, amikor a férfi tekintete elidőzött a hercegné szegény unokahúgain – főként azután, hogy Rómeó udvarolni kezdett